

Beklimming Venediger Krone (Hoher Zaun, Schwarze Wand, Rainerhorn, Hohes Aderl, Grossvenediger)

Eind juni 2015 gaven ze goed weer in Oostenrijk en dus besloten we om de Grossvenediger te gaan beklimmen, meer zelfs we zouden de Venediger Krone gaan doen. Hierbij beklim je op 1 dag 5 3000-ers. Na het werk op woensdag vertrokken we richting Hinterbichl om dan via de Johannishütte (2121m) naar het Defreggerhaus (2963m) te stappen. Donderdagmiddag kwamen we daar toe en ging het gemoedelijk tot aan de Johannishütte. Daar even bijtanken op het zonneterras om dan de laatste klim naar het Defreggerhaus in te zetten. Hierbij moest op het einde hier en daar een sneeuwveldje overgestoken worden aangezien het nog vroeg in het seizoen was. Zonder al te veel moeite kwamen we dan aan aan het Defreggerhaus. Aangezien deze hut pas de dag erna zou open gaan moesten we ons tot het Winterraum wenden. Hier lag gelukkig nog net genoeg hout voor ons om ons te verwarmen 's nachts en om te koken. Het Winterraum was niet echt proper, maar we hadden het warm en konden eten, dus geen reden tot klagen.

Rond 5u stonden we op en vertrokken in het donker richting de Hohe Zaun. Ik had de dag ervoor het pad al wat verkend en wist dus welke richting we uitmoesten. We moesten eerst over rotsen tot op een graat en deze volgen tot op het Mullwitzaderl.



Vlnr: Hohes Aderl, Grossvenediger, Rainerhorn & Schwarze Wand.



Hoher zaun (rechts) & Schwarze Wand (links).

Van daar vertrekt de Normalweg naar de Grossvenediger, maar wij moesten de graat nog even verder volgen en kwamen zo aan de Äusseres Mulwitzkees. Daar bonden we ons in op een plek waar de hevige koude wind die er stond ons minder kon treffen. Het was ondertussen al wel licht en het beloofde mooi weer te worden die dag. We staken deze gletsjer over richting de Hoher Zaun. Echt vlot ging dit niet aangezien we wat wegzakten in de sneeuw die de gletsjer rijkelijk bedekte. Desondanks stonden we al vrij snel op de top van de Hoher Zaun (3451m). Top 1 van de 5 was bereikt. Van hieruit konden we de andere 4 3000-ers die we die dag nog gingen doen goed zien. Op deze top bleven we niet lang omwille van de hevige wind die er stond. We daalden via de Noord-westelijke zijde af en gingen dan over de gletsjer naar de Schwarze Wand (3506m). Hier lag nog enorm veel sneeuw waar we diep in wegzakten wat het zwaar maakte. Na dit gezwoeg kwamen we dan op de graat die naar de Schwarze Wand leidde. Het laatste stukje moesten we nog even over de rotsen klauteren om ook deze top te bereiken. Daarna

moesten we afdalen tot op het joch tussen de Schwarze Wand en de Rainerhorn. Door de vele sneeuw ging dit vrij moeizaam, maar na het joch gingen we al vrij snel over in de noordelijke flank van de Rainherhorn. Door de beukende wind was de sneeuw op deze flank goed samengeperst waardoor we er niet echt meer inzakten. Gelukkig hadden we onze stijgijsers aan op deze hard sneeuw. Tegen de wind in beukend kwamen we dan al gauw op de top van de Rainerhorn (3559m). Deze top had als eerste een klein houten topkruis. Van hieruit hadden we ook een perfect zicht op de Grossvenediger. Voorzichtig daalden we af tot aan het Rainertörl (3421m). Hier zouden veel gletsjerspleten zijn, maar omdat alles nog goed was toegesneeuwd hebben wij er gelukkig niets van gemerkt. Van hieruit moesten we dan weer klimmen tot op de sneeuwgraat die naar de top van de Hohes Aderl leidt. Het laatste stuk was het nog even klauteren over de rotsen tot op de top van de Hohes Aderl (3506m). Hier was het min of meer windstil en namen we de tijd om iets te eten. Na de rustpauze gingen we op weg naar het hoofddoel van die dag: de Grossvenediger! Het voortdurende sporen in diepe sneeuw begonnen we wel gaan te voelen en het kostte dus veel krachten om te blijven stijgen. Uiteindelijk kwamen we dan op een punt waar onze route de route die van de Kürsinger Hütte komt snijdt. Nu werd het iets makkelijker aangezien deze route reeds gespoord was door een gids met zijn cordée die daar reeds een kwartier voor ons gepasseerd waren. De sporen volgend kwamen we dan uit op de smalle sneeuwgraat. Voorzichtig de gids met zijn groep op deze graat passeren en dan stonden we op de top van de Grossvenediger (3662m)! Hier werden we beloond met prachtige vergezichten (en ook met een snijdende wind). We stonden zelfs iets hoger als de eigenlijk top want het topkruis lag nog voor een groot deel in de sneeuw.



Topgraat van de Grossvenediger.



Topkruis van de Grossvenediger

De wind stond zo fel dat we het daar na 5 minuten voor bekeken hielden en begonnen aan de afdaling naar de Kürsinger Hütte. Dit ging vrij vlot aangezien de weg reeds gespoord was en het afdalen was. Aan de Venedigerscharte moesten we nog wel goed oppassen want daar lagen enkele diepe gletsjerspleten die we moesten passeren over enkele sneeuwbruggen die gelukkig nog sterk genoeg waren. Aan de afdaling over de Obersulzbachkees kwam er precies geen einde, maar na een tijdje bereikten we dan toch de rotsen. Ondertussen lag de Grossvenediger reeds in de wolken en waren we blij dat we zo vroeg vertrokken waren. Nu was het gewoon de weg volgen tot aan de Kürsinger Hütte (2558m). De zon was inmiddels reeds omhuld door wolken waardoor we niet lang konden genieten op het terras (waar we

opeens verrast werden door de aanwezigheid van een vos). Gelukkig was deze hut reeds open en konden we binnen verder genieten van ons afgelegde avontuur.

Moeilijkheidsgraad: F+ (maar uiteraard gletsjerervaring onontbeerlijk)

Duur: Ongeveer 5u voor de Venediger Krone tot op de Grossvenediger en 2,5 - 3 uur afdalen tot aan de Kürsinger Hütte



Zicht vanaf Hoher Zaun op vlnr. Rainerhorn, Grossvenediger, Schwarze Wand & Kleinvenediger